

VÁNOČNÍ
AGAPÉ

OBČASNÍK HAVLÍČKOBRODSKÉ FARNOSTI

červen – prosinec 2012

Offertorium

V pokoře poklekněme, Dítě Boží uctěme!
Dary mu obětujme a je srdcem celujme!

To jest Dítě vznešené,
slávou nebes oděné.

Jak vztahuje k nám ručičky,
jak milostné jsou očičky.
Jak nás rádo všecky vidí,
jak milostně na nás hledí.

Ó Děťátko milostivé,
budiž nám vždy dobrotivé.

Tobě se zde klaníme,
obět' svou zde činíme,
obejmi nás láskou svou,
potěš tváří milostnou.
Obdař všechny milostí,
zblaž nás věčnou radostí.

Uděl nám požehnání,
pokojné obcování.

Úryvek z České mše vánoční

Obsah

Vánoční povídka	2
Vánoční zamyšlení	4
Hej, mistře!	6
Rozhovor.....	8
Česká mše vánoční v červenci.....	12
Predvianočná doba v Ríme	14
Kronika	16
První svaté přijímání očima katechety	19
Letní tábor Kukle 2012	20
Letopisy Narnie aneb farní tábor v Jeníkově	22
Farní den 2012 – Olympijské hry	23
Misijní neděle s otcem kardinálem	24
BLESK slaví 65 let.....	26
Josef Toufar – kněz a mučedník z Číhoště.....	27
Rím – večne mesto na rieke Tiber	28
Nejstarší text o Božím narození podle Lukáše	31

Ó, ty vánoční čase, tak nádherný,
co přinášíš veselí a radost všem,
když Kristus své dary
v každém domě rozdělí.

I do nejmenšího domku
vchází Kristus
a všichni jsou mu stejně milí,
chudí i bohatí,
velcí i malí.

Vánoční povídka

Je Boží Hod vánoční, jeden z nejkrásnějších dnů v roce, kdy se celé město pomalu probouzí do tichého dne. Děti si obvykle přivstanou, aby byly co nejdříve u svých dárků. Dospělí si zase rádi přispí, protože konečně je za nimi vánoční shon a před nimi dny volna, naplněné návštěvami příbuzných a rozhovory u vánočního cukroví s dobrou kávou...

Ten den i na starého havlíkobrodského pana děkana padla konečně vánoční nálada. Měl za sebou ranní obřady. Kostel byl plný lidí, kázání se povedlo a děti v kostele dnes vůbec nezlobily. Včera to bylo zřetelně rušnější, ale dnes měl konečně pocit, že všechno proběhlo tak, jak mělo. Atmosféra byla pokojná a všichni na sebe byli tak nějak milejší. A on šel na božihodový oběd k paní kostelnici. Jen ta výzdoba v kostelíku u sv. Vojtěcha mu trochu dělala starost, ale při dobrém obědě určitě spolu na něco přijdou. Do večera je ještě dost času, kázání nechá stejné a ostatní se uvidí podle okolností.

Už byl skoro na místě, když tu ho cosi vytrhlo ze slastného zadumání. Jako by něco zahlédl, či zaslechl, co do dnešního krásného, sluncem prozářeného dne nepatřilo. Rozhlédl se kolem a najednou si uvědomil, co to je. Na čerstvě napadaném sněhu u popelnic ležel malý smrček. Tak smutný a opuštěný, skoro jako by plakal.

„No to snad ne,“ vydechl pan děkan.

„Ale ano,“ odpověděl smrček. „Nejenže mě ti lidé uřízli v lese docela maličkého, ale ještě mě vyhodili hned, když mne už nepotřebovali. A to jsem opadal jen trošku.“

„To oni to tak nemysleli,“ řekl mu pan děkan, „asi měli jet na hory, a tak se báli, že bys jim opadal celý. To víš, na hory se jede nejméně na týden.“

„Nikam nejeli,“ odpověděl vševědoucň stromek, „a já si tady umřu úplně zbytečně, kvůli lidské hlouposti a lidskému sobectví. Měli si připlatit, anebo si koupit rovnou umělý stromek a mně měli dát pokoj. Mohl jsem krásně vyrůst a mít spoustu dětí. Ach jo, je to s těmi lidmi někdy kříž.“

Najednou si však pan děkan uvědomil, že by se situace dala zachránit: „Já mám na starosti několik havlíkobrodských kostelů a v jednom z nich mám dnes

večer mši. Zrovna jsem si říkal, že jsou ty jesličky takové chudé. Kdybys chtěl, mohl bys dělat vánoční stromek tam. Je tam chladno, takže opadávat moc nebudeš a krom toho tam máme hodného pana kostelníka, takže on to s paní kostelnicí rád uklidí.“

„A kdo vy vlastně jste, pane,“ zeptal se stromek.

„Já jsem místní katolický farář, ty mně neznáš?“ podivil se pan děkan.

„Neznám, jak bych taky mohl, znám jen pana myslivce a jeho sedm dětí. Ale to s tím kostelem si myslím, že by to od vás bylo hezké.“

Pan děkan stromek odnesl k paní kostelnicí. Ta se sice trochu podivila, ale protože má hodného manžela a šikovné dcery, tak než byla dopitá káva, byl stromek nazdobený, až se mu z toho trochu zatočila hlava, jak byl vyšňořený. A v kostelíčku u jesliček si večer při mši připadal, jako by se ocitl jiném světě. I po mši, když vše ztichlo, si nepřipadal vůbec sám. Svatá rodina v dřevěném betlémě mu dělala společnost a on prožil své první křesťanské vánoce.

Zajímavé bylo, že když po vánočních svátcích přišel pan kostelník dělat do kostela pořádek, stromeček už tam nebyl, jenom ozdoby v krabici. „Asi paní z Perknova mi chtěla ušetřit práci,“ zabručel a uklízel kostel. Byl potěšen, že i jiným záleží na pořádku.

Jenže paní z Perknova stromeček neuklízela a ani paní kostelnice jej neodstrojovala. Stromček tam prostě nejprve byl, a pak už tam nebyl. A já to mohu dosvědčit, protože jsem to celou dobu pozoroval a vím, že to bylo přesně takhle. A také vím, že se Ježíšek, když jsme ho dávali do krabice, potutelně usmíval. Ale raději to nikomu neříkejte, třeba by vám to nikdo nevěřil.

A.F.

Vánoční zamyšlení

Vánoce jsou krásným obdobím, kdy lidé zapomínají na své každodenní problémy, snaží se nemyslet jen na sebe, chtějí druhým udělat radost, vytvořit kolem sebe krásné prostředí. Bohužel mnohým lidem to vydrží pouze na Štědrý den, snad někdy ještě na Hod Boží.

Po celá staletí provázejí vánoce také koledy a další vánoční zpěvy. K českým Vánocům už po dlouhá léta zcela neodmyslitelně patří Česká mše vánoční „Hej, mistře“ Jakuba Jana Ryby. Skladatel žil na přelomu 18. a 19. století (1765 – 1815). Působil jako učitel v Rožmitále pod Třemšínem. K učitelskému povolání patřila také hudba. Většinou byl učitel také varhaníkem a sbormistrem kostelního sboru. Tak i Jakub Jan Ryba. Nepsal jen duchovní skladby pro kostel, ale i skladby pro různé příležitosti společenského života. Také se zabýval hudební teorií a zásadami vyučování hudby. Jeho život nebyl jednoduchý, musel překonávat různé překážky a těžkosti a zemřel nepochopen a neuznám, tak jako i mnozí jiní.

Jakub Jan Ryba

S Vánocemi je spojena Rybova Česká mše vánoční „Hej, mistře“. V dnešní době je její použití při mši svaté problematické, protože texty neodpovídají liturgii. Můžeme říci, že je to lidové divadlo. Andělé zvěstují pastýřům radostnou zprávu o narození Mesiáše a pastýři se vydávají na cestu. Ne ze zvědavosti, ale proto, aby se poklonili a aby předali dary. A jsou naplněni radostí a vděčností Bohu za to, že Mesiáš přišel a oni mohli být u toho. Jejich postoj je krásný. Zprávu od anděla nepřijímají jen jako informaci, ale jako Boží výzvu a pozvání na cestu, pozvání ke spolupráci s Božím plánem. Vidíme je v činnosti. To je příklad i pro nás. Boží dobrota i nás vybízí k činu. Nejenom to, co stalo tehdy v Betlémě. Boží dary v našem každodenním životě nás mají vést k nadšení pro dobro, nejen jeden den v roce, ale po celý náš život.

Přeji všem radostné svátky Narození Páně
a nadšení pro dobro po všechny další dny života

P. Hroznata Pavel Adamec, O. Praem.

Benedictus

Pane země i nebe, my zde chválíme Tebe.
Klaníme se Synu Tvému, oznamujem světu všemu,
že již přišlo spasení skrz Kristovo zrození.
Již přišlo spasení skrz Kristovo narození.
Co se zdávna zvěstovalo, to se nyní vykonalo,
neb leží v jesličkách již zrozen Pán Ježíš.
Tu se jemu obětujeme, pravou lásku přislibujeme,
Tobě chceme sloužit vždy, tím pak dojdeme věčné mzdy.
Rozpal hojně srdce láskou víc a více!
Nedej padnout v nepravosti, přikloň všecky k pravé ctnosti.
A tak štěstí dojdeme, nebe jistě najdeme.
Ó, Dítě, dopřej milosti, ať s Tebou dojdeme v radosti
blažené věčnosti.

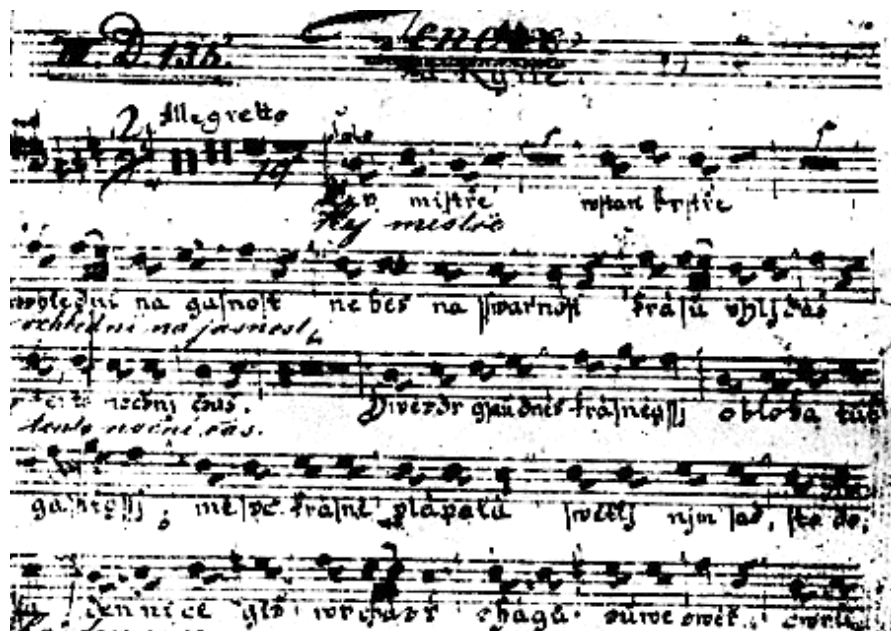
Agnus Dei

Nyní se do Tvé ochrany poroučíme,
s Tebou se, Dítě nebeské, zde loučíme.
Zítra zas přijdem, chválit Tě budem
srdečnou vděčností za dané milosti.
Budem slavně zpívat, zde Tě vychvalovat.
Tebe nyní žádáme, o pokoj Tě prosíme,
uděl nám všem pokoj svatý,
po němž všichni dychtíme.

Úryvky z České mše vánoční

Hej, mistře!

Půlnoční mše v rožmitálském kostele skončila. I letos se zpívala slavná Česká mše vánoční, jejíž autor, Jakub Jan Ryba, v tomto městě žil, působil a zemřel. Věřící i návštěvníci se pomalu rozcházejí, malé hloučky se zdraví před kostelem a přejí si požehnané nebo veselé Vánoce.

Pan farář Ivan nastavil zabezpečovací zařízení, zamkl dveře sakristie a zamířil domů. Cestou se ještě pozdravil s několika lidmi a spěchal do teplé fary. Už se těší, až se konečně zahřeje, dodnes nechápal, proč jeho předchůdce, starý pan farář, po půlnoční mši ještě víc než hodinu zůstával v kostele. Vždyť mu musela být hrozná zima! Když se ho ptal, co tam ještě dělá, pan farář se usmíval a říkal, že to Ivan třeba jednou pozná sám... I když je pan farář mladý, radost z narození Spasitele v něm zápasí s únavou a zimou, jako většina kněží má Vánoce dost hektické a náročné. Ale nestěžuje si.

Pečlivě za sebou zamkl těžké dveře fary a zamířil do kuchyně ke kamnům – ještě byla teplá. Ohříval si zmrzlé ruce a nemyslel na nic, odpočíval. Náhle mu blesklo hlavou – sfoukl někdo svíčky u jesliček? Vzpomínal, přemýšlel, ale nebyl si jistý. S povzdechem se šel znovu obléci – nedá se nic dělat, musí se do kostela vrátit a přesvědčit se.

Když vyšel do mrazivé noci, bylo jasno, nikde nikdo. Došel ke kostelu, odemkl sakristii, vypnul alarm a vešel do temného kostela. Náhle se zarazil – co to slyší? Opatrně a tiše pokračoval do kostela za známými zvuky. Ozývaly se od jesliček. Když k nim tiše došel, s úlevou si všiml, že svíčky sice nesvítí, ale přesto je u jesliček nějaké zvláštní světlo.

A překvapeně hleděl na dřevěné postavičky betléma, které se jakoby pohybovaly a zpívaly. Zcela jasně zaslechl, jak mužský hlas zpívá: "Hej, mistře!" a uviděl, jak postavička mladého pastýře budí staršího. Ten je celý mrzutý, že nemůže spát, ale nakonec se vydávají na cestu.

Pan farář neví, jestli se mu to náhodou nezdá, ale než se nad tím může zamyslet, slyší hlasy andělů, kteří zvěstují narození Spasitele a budí další pastýře. Před očima pana faráře se v jesličkách odehraje celá Rybova vánoční mše, kterou o půlnoční v tom samém kostele zazpíval místní chrámový sbor.

Konečně se v kostele rozhostí ticho. Pan farář neví, co si má myslet - byl to sen či představy jeho unavené mysli? Anebo to byla pravda, tajemství, které znal už jeho předchůdce a proto pokaždé zůstával v chladném, temném kostele?

Nablízku není nikdo, kdo by panu faráři odpověděl. Možná zase příští Vánoce bude mít to štěstí a rožmitálský betlém ožije a rozezpívá se k oslavě narození Ježíše Krista...

převzato z časopisu Duha

Kostel ve Starém Rožmitále

Rozhovor s P. Damiánem Kristiánem Vrchovským, O.Praem.

Otče Damiáne, prosím, mohl byste v krátkosti zavzpomínať na své dětství a svou rodinu na Slovensku?

Okrem mňa mám ešte dvoch súrodencov - sestru a brata. Vyrastal som na dedine, tak sme mali dosť miesta na hranie. Rád som chodieval s chalanmi hrať na miestne ihrisko futbal. Hlavne cez prázdniny sme tam boli denne a hrali. Na hornom konci dediny bývala moja stará mama, ku ktorej som chodieval rád. Vždy mala napečené buchty, ak nemala, tak vždy som dostal nejakú sladkosť. Pamätám si, ako sme chodili z otcom kosiť trávu a sušili seno pre zajace, ktoré sme chovali. Ešte teraz si pamätám, ako to seno nádherne voňalo. A keď sme to seno zväžali do stodoly, so sestrou sme skákali do kopy sena a bláznili sa ako decká. Ale len vtedy, aby nás otec nevidel, lebo nám hovoril, že potom zvieratá také seno nechcú. Ako detská sme vždy nejaké

huncútstva vyparati. Ved' to by ani nebolo detstvo, aby sme nespravili nejakú lotrovinu. Na to detstvo je, aby sa naň dobre spomínalo. ☺

Vy jste chtěl být knězem asi odmalička. Nedávno jste vyprávěl tady v kostele, když jste byl malý, že jste si vzal doma deku a uprostřed vystříhl otvor, aby deka mohla sloužit jako ornát, když jste si hrál na mši svatou. Ale ta deka byla úplně nová...

Od malička nie, najprv som chcel byť šoférom autobusu. Až potom, keď ma kamarát zavolať, či by som chcel miništrovať v kostole. Povedal som áno. Postupne sa mi začalo páčiť kňazstvo. Aj keď sa mi páčili dievčatá, aj sa mi páčia ☺, ale Boh vyhral a vybral som si Jeho cestu. Čo sa týka tej deky, bola nová, ale nie až tak úplne nová. Mamka skoro dostala infarkt, čo som spravil, ale potom sa smiala, keď sa jej moja sestra žalovala, že sa museli zúčastniť aj z mladším bratom mojich „omší“, ktoré som robil. A museli spievať pesničky. To boli asi tak moje začiatky, keď som tak trocha začal inklinovať ku kňazstvu.

Kdy jste se dostal do Čech?

Do Čiech som prišiel 1.3. 2007, to si presne pamätám.

Proč jste se stal právě premonstrátem?

S premonštrátmi som sa stretol v kňazskom seminári na Slovensku. Spolu sme študovali. Spoznal som ich ako veselých a úprimných chalanov. Zároveň sa mi páčil biely habit a ich spôsob života v spoločenstve.

Proč jste si vybral řeholní jméno Damián?

Meno Damián som si vybral preto, lebo som ako prvú knihu o svätom čítal práve Damiána de Veustra. Bola to pútava kniha. A páčil sa mi, ako dokázal žiť na ostrove Molokai a pracovať z nemocnými na malomocenstvo. Bol obetavým kňazom a miloval Boha i blížnych, ktorých mal okolo seba, z celého srdca. A o to sa snažím i ja, milovať Boha a blížnych z celého srdca.

V dubnu letošního roku jste byl vysvěcen na kněze. Jaké všechny farnosti spravujete?

Som ako rehoľný kňaz farním vikárom v Havlíčkovom Brode. Túto službu vykonávam pod vedením miestneho administrátora pátra Hroznatu. Mám na starosti len po duchovnej stránke farnosť Šlapánov a dochádzam ešte do filiálky

Dlouhá Ves. Ešte chodím do domova seniorov u Panských. Ak je potrebné, idem i do nemocnice podať sviatosť nemocných.

Co Vás v Havlíčkově Brodě a okolí (ve Vašich farnostech) mile nebo nemile překvapuje?

Myslím, že ma zatiaľ nič neprekvapilo nemilo. Ale skôr milo, a to že ma farníci milo prijali. Najviac to bolo vidieť, ako sa zapojili k prípravám mojej vysviacky. Boli úžasný a stále aj sú. Touto cestou im chcem ešte raz poďakovať za to, že mi pomohli.

Liší se nějak česká a slovenská zbožnost?

Ani sa veľmi nelíši. To skôr sa líši počtom veriacich. Ono zároveň ani nejde o počty, ale skôr o žitie viery v Boha a veriť v Božiu prítomnosť vo svojom živote. Pripustiť, že Boh je a chcem s Bohom žiť, to je dôležité.

Učíte také náboženství. Jaké třídy letos vyučujete? Mají děti nějaké zajímavé teologické otázky?

Áno, učím náboženstvo 1. ročník, 4.ročník a 5.-6. ročník. Mal som s deťmi dve vyučovacie hodiny na takúto tému, kde mi mohli dávať otázky, ktoré ich trápili a nevedeli si na ne odpovedať. A myslím, že to boli celkom dobré otázky. Snažil som sa na ne odpovedať tak, aby pochopili. Sú to šikovné deti. Človek by sa až čudoval, ako im to ide.

Máte také čas na své zájmy a koníčky?

Tak rád pestujem kvety. Alebo trocha vo farskej záhrade niečo spravím. Snažím sa udržať kontakt z prírodou. Ako vyučeného záhradníka ma to baví. Rád si vypočujem modernú hudbu aj vážnejšiu vo forme gregoriánskeho chorálu. To záleží od nálady, akú práve mám. ☺

Brzy budou Vánoce. Jak se na ně připravujete?

Už počas Adventu sa pripravujem, po duchovnej stránke a snažím sa vnímať príchod nášho Spasiteľa. Vnímať Ho ako najkrajší darček, ktorý poslal Boh pre samotné ľudstvo. Prijat' dar od Boha je niečo úžasné. A tento dar je potrebné prijať a ďakovať zaň Bohu. Mojou úlohou je, aby som sa dobre pripravil a prijal Spasiteľa do svojho srdca a dokázal žiť podľa Božej vôle.

Jak jste slavívali Vánoce doma na Slovensku?

V deň Vianoc som so sestrou, bratom a otcom stavali vianočný stromček. Otec postavil stromček, dal sviečky a mi sme ho potom zdobili. A nakoniec otec dal na vrcholček stromčeka hviezdu. Medzi tým mamina varila štedrovečernú večeru. A my sme sa snažili niekedy si niečo vziať na jedenie, ale nedarilo sa nám to. ☺ Museli sme dodržať pôst pred večerou. K večeri sme mali tri druhy polievok, zemiakový šalát a rybu. Po večery sme dostávali oblátky s medom, aby sme mali sladký život, krájali sme si jablká či budeme zdraví a s bratom a otcom sme jedli jeden strúčik cesnaku, aby sme boli zdraví po celý rok. Od stola sme nemohli odchádzať počas večere, to mohla len mamina. Až po večeri sme mohli ísť pozrieť, či máme darčeky. Boli to krásne časy.

Co byste poradil našim čtenářům, aby se dobře připravili na oslavu vánočních svátků?

Pripraviť sa nie len po tej materiálnej stránke, ale hlavne po tej duchovnej stránke. Uvedomiť si, že Boh prišiel na túto zem, aby nás spasil. Aby sa podelil o svoju lásku s nami. Boh je spoločenský a chce vytvárať spoločenstvo s človekom. Našou odpoveďou by malo byť otvorené srdce pre Boha a pre blízkych. Zostať štedrý v láske a modlitbe k svojim blízkym. Vianoce by mali byť pre nás odkazom, že nás Boh miluje a chce nás naplniť Božím požehnaním.

Děkujeme Vám za rozhovor.

redakce

Česká mše vánoční v červenci

Letos v létě jsem se opět přesvědčil o tom, jak historicky a kulturně zajímavá místa skrývá naše vlast. Pobýval jsem s rodinou na Svaté Hoře u Příbrami a podnikali jsme výlety po okolí. V cestovatelské příručce jsme se dozvěděli, že nedávno bylo otevřeno Podbrdské muzeum v Rožmitále pod Třemšínem. Město Rožmitál, to je pro mne Jakub Jan Ryba a jeho Česká mše vánoční. A protože v naší rodině mají muzikanti jednoznačně navrch, bylo rozhodnuto. Pojedeme se podívat do kostela a na varhany, kde hrával Jakub Jan Ryba a poprvé zde roku 1796 zazněla Česká mše vánoční.

Den byl od rána horký, plánovaný odjezd byl kvůli několika dětským „sabotérům“ trochu posunut, ale nakonec jsme přece jen v pořádku dorazili do Rožmitálu. Podbrdské muzeum jsme našli snadno, ale narazili jsme na první obtíž. Kostel, u kterého jsme zaparkovali a který se nachází asi tři sta metrů od muzea, nebyl ten, který jsme hledali. Krom toho, Podbrdské muzeum byl tak obrovský komplex, že ho nelze „prolínout“ za hodinku, ale nutno si vyhradit nejlépe celé odpoledne. Také horko bylo tak velké, že rozhodnout se s chladnou hlavou bylo neproveditelné. A tak jsme se posadili u místního kostela a dali si pořádnou svačinu s dostatkem tekutin. Připojil se k nám místní bezdomovec. Protože ve všech cestovatelských příručkách se píše, jak je důležité mít dobré vztahy s domorodci, neodsedl jsem si. Bezdomovec byl zcela zjevně jeden z mála, kdo měl dost času se mnou pohovořit, a tak navázal hovor. Brzo jsem věděl všechno, co jsem potřeboval, a 10 Kč na pivo mi nepřipadalo jako nepřiměřená odměna.

Ale pro jistotu jsme se raději vydali k Podbrdskému muzeu, kde jsme si vybrali prohlídku části expozice. Už dlouho jsem neviděl pohromadě tolik zajímavých interaktivních her s přírodovědnou tematikou. V historické expozici jsme si vyzkoušeli, jak se sedí na královském trůně, a pak už studovali základní historická data o Jakubu Janu Rybovi, který má v muzeu vyhrazeno celé jedno poschodí. Ačkoliv Jakub Jan Ryba napsal opravdu mnoho různých skladeb, proslavila ho vlastně jen jedna jediná.

Hlavně jsme ale v muzeu narazili na velmi milý a ochotný personál. Dozvěděli jsme se, že kantor Ryba působil v kostele Povýšení Svatého Kříže, který se nachází ve Starém Rožmitále. Sympatická paní nám vyjednala prohlídku s místním regenschorim, který měl dnes odpoledne na nás našťastí čas. Dvě hodiny v muzeu utekly jako voda a my museli rychle nastoupit do aut a přesunout se na okraj Rožmitálu k menšímu kostelíku na kopci, pod kterým byla hospoda a parkoviště. Přišli jsme akorát včas a po příchodu do kostela jsme užasli nad krásnou, nově restaurovanou výzdobou celého interiéru.

Pan regenschori nám ochotně vysvětloval, že je to díky jednomu místnímu faráři, který zde působil v 70. letech. První rok měl na náboženství 10 dětí, druhý rok 30 dětí, třetí rok 60 dětí a když jich bylo kolem stovky, tak se zaktivizoval místní církevní tajemník a přichystal zastavení činnosti nejen pro

místního faráře, ale i pro jeho sedm kolegů z okolí. Jenže stalo se něco, s čím nepočítal. Farnost sepsala několik peticí a nechtěla se svého kněze vzdát. Přes kraj to šlo až k prezidentovi. Církevní tajemník dostal vynadáno za „necitlivý“ přístup, další odvolání byla stažena, ale místnímu knězi už sloužit dovoleno nebylo. Jak jste se asi dovtípili, místním farářem byl tenkrát v Rožmitále P. Miloslav Vlk, pozdější biskup českobudějovický, arcibiskup pražský a kardinál. Pan regenschori, který to vše prožil a své vyprávění prokládal četnými osobními zážitky a příhodami, byl velmi milý a vstřícný. Evropskou dotaci na restauraci varhan a kostelního interiéru jim pomohl také vyjednat pan kardinál Vlk a ač výtvarnému umění moc nerozumím, musím říci, že interiér kostela opravdu stojí za zhlédnutí.

Na závěr naší prohlídky vystoupil pan regenschori na kůr a kostelem zazněly velmi povědomé tóny – byl to úryvek z Rybovy České mše vánoční. Varhany mají zvláštní těžko popsatelný výrazný jásavý zvuk a také velmi zajímavou historii s téměř detektivní zápletkou. Potom jsme mohli na kůr přijít i my ostatní a konečně zblízka vidět ty naše vytoužené varhany, u kterých sedával Jakub Jan Ryba. Všichni z naší rodiny, kteří umějí aspoň trochu hrát na klavír, si mohli s dovolením pana regenschoriho zahrát nějakou skladbičku. Byl to krásný a výjimečný pocit. Na hřbitově u kostela u hrobu Jakuba Jana Ryby jsme potom poděkovali za nevšední zážitek.

Až o letošních vánočních svátcích zaslechnu „Rybovku“, určitě si na rožmitálský kostel Povýšení Svatého Kříže vzpomenu a zkusím si vybavit jeho neopakovatelnou atmosféru.

P.S.: U parkoviště se dá koupit v místní hospodě nejlepší a nejlevnější zmrzlina v celé střední Evropě. I když možná ta sleva byla jenom pro nás, jako takové malé osvěžení a bonus před zpáteční cestou v horkém letním dnu. Jen co jsme si totiž nakoupili asi deset zmrzlin, paní hostinská rychle smazala na tabuli slevu a zdražila v tu chvíli zmrzlinu o 100 procent. ☺

K.R.

Predvianočná doba v Ríme

Advent je latinské slovo, ktoré znamená „príchod“, teda narodenie Ježiša Krista. Adventná doba trvá štyri týždne pred Štedrým dňom a pre väčšinu z nás je to vlastne taká príprava na Vianoce. Pre nás veriacich je to obdobie radostného očakávania a tešenia.

Advent v Ríme ma úplne iný charakter a priebeh ako v Čechách. Pre Rimanov začína ozajstný advent až na sviatok Nepoškvrneného počatia Panny Márie (8.12.). V tento deň Sv. Otec prichádza s vencom k soche Panny Márie na Piazza Spagna, kde sa s Rímanmi modlí modlitbu sv. ruženca. Po tejto milej slávnosti sa objavujú v meste prvé vianočné ozdoby, symboly Vianoc a je cítiť blížiac sa sviatky Narodenia Pána a samotný advent.

Krásnu a nezabudnuteľnú predvianočnú atmosféru v Ríme zažijete na Piazza Navona, kde je každoročný jarmok. Barokové námestie s troma fontánami hostí každý december desiatky stánkov, ktoré ponúkajú vianočné dekorácie, sicílske cukrovinky, vianočný koláč *panettone*, čerstvo nakrájané *prosciutto* (sušená šunka) a dozlatista ugrilovanú *porchetta* (bravčové stehno) na bylinkách. Keď vás prepadne hlad, zahryznite sa do horúcej *ciambally*, niečo ako naša šiška. Hodovanie treba zavíšiť dvojitou porciou zmrzliny. Áno, rímske zmrzlinárne sú otvorené a plné v lete i v zime, vo dne i v noci, v piatok i vo sviatok. Menšie, ale podobne pompézne, trhy nájdete na Španielskom námestí a pri Anjelskom hrade.

Pre veriacich Talianov sú Vianoce sviatkom s veľkým S. Symbolom ich oslavovania je betlehem, kulisa s veľkým K. Na rozdiel od Vysočiny sa v Taliansku pozornosť nesústreďuje na vianočný stromček. Taliani si vystačia s umelohmotným, ledva polmetrovým stromčekom a všetku energiu, finančné rezervy i kreativitu investujú do krásnych jasličiek. Betlehemy s kompletným príslušenstvom sa predávajú na každej väčšej ulici. Rozširovanie betlehemskej základne patrí k najväčšej udalosti talianskych katolíkov. Dobrý zvyk káže prikúpiť k základnej jasličkovej výbave každý rok aspoň pár anjelíkov, domčekov, palmičiek alebo aspoň nové elektrické svetielka.

V niektorých rodinách sa na sviatok Nepoškvrneného počatia Panny Márie postaví prázdna kulisa betlehemu a za každý dobrý vykonaný skutok sa vloží do priestoru jedna postavička. Do Vianoc je betlehem zvyčajne postavený celý.

A kde nájdete v Ríme ten najkrajší betlehem? Predsa na Námestí svätého Petra, kde každoročne púta pozornosť turistov z celého sveta betlehem v životnej veľkosti! Veľkolepé jasle nájdeme aj na Piazza Navona. Hýria farbami i zaujímavou hudbou pozadí. Dokonalý jasličkový výjav nájdete v kostole sv. Kozmu a Damiána. Štyridsať rokov (1780 – 1820) na ňom seriózne pracovalo šesť najlepších rímskych drevorezbárov. Ďalší majstri odvtedy každoročne pridávajú do zbierky nové kúsky postavičiek a rôznych kulís.

Z kultúrnych akcií spomeniem každoročný Vianočný koncert, deň pred Štedrým dňom, v bazilike sv. Cecílie a Vianočný koncert vo Vatikáne, v aule Pavla VI., ktorý na Štedrý deň zo záznamu vysiela talianska televízia.

Advent je pre každého veriaceho radostné obdobie. Nezabudnime ani na duchovný rozmer adventu a snažme sa využiť adventnú dobu nie len na kupovanie darčiekov, ale hlavne na duchovno, ktoré aj táto doba prináša.

S prianím radostného adventu a požehnaných sviatkov vás z Ríma
pozdravuje

P. Tomáš Rastislav Höger

Kronika

Matrika pokřtěných

květen – říjen 2012

Kristýna Magdalena Hamerníková, Václav Ladislav Hamerník, Jakub Jan Motyčka, Ella Ivana Nečínská, Jakub Jiří Velfl, Vít Suchna, Antonín Pavel Vampola, Richard Antonín Schejbal, Tobiáš Tokoš, Ella Anna Roštová, Anežka Kristína Petra Červeňáková, Barbora Šmídová, Artur Lipka, František Jan Vajda, Martin Šokala, Adam Dzurko, Agáta Apolena Švejdová, Adéla Marie Krpálková, Marie Fialková, Karel Fialka, Veronika Faustina Satrapová, Jesika Čuriová, Karina Čuriová, Tobiáš Vondráček, Vendula Marie Voráčková, Ilona Bohuslavová

Matrika pohřbených

květen – září 2012

Karel Kratochvíl (1947), Zdeňka Vávrová (1923), Jaroslav Kárník (1937), Jiřina Vájová (1949), Ludmila Formánková (1941), Josef Stružinský (1935), Božena Blažková (1948), Jan Sommer (1942), Ing. Helena Málková (1956), Ludmila Harantová (1952)

Zdeněk Kohout (1947), Josef Šrámek (1933)

Emilie Fikarová (1927), Jarmila Jeřábková (1922), Dagmar Pavlasová (1941), Marie Dubnová (1940), Miloslav Nápravník (1929), Marie Bártová (1937), Božena Tarasová, (1925), Božena Dobrovolná (1944), Petr Zdeněk (1951), Mária Žáková (1933)

Josef Bouma (1943), Marie Veselská (1938), Anežka Císařová (1924), Marie Kostková (1955), Antonín Dvořák (1927), Josef Pavlas (1930), Marta Merunková (1931), Marie Henslová (1922), Anna Příbramská (1929)

Jarmila Slávková (1933), Marie Vomelová (1928), Josef Marek (1934), Marie Vacková (1923), Josef Vodička (1940), Marie Fejfarová (1924), Marie Ostrovská (1930), Marie Štefánková (1929), Olga Kubátová (1929), Františka Pecnová (1931), Marie Červená (1920), Karel Bouda (1934), Stanislav Puknar (1970)

Josef Polívka (1918), Marie Morkusová (1924), Bohuslav Čapek (1936), Jitka Pospíchalová (1937), Jaroslava Pokorná (1932), Věra Hrnčířová (1948), Jiří Hasl (1931), Miroslav Musil (1929), Zdeněk Bednář (1939), Marie Plačková (1931)

Matrika oddaných
květen – říjen 2012

Lukáš Velfl a Miloslava Vampolová

Petr Stehno a Eva Stehnová

Leoš Coufal a Soňa Špírková

Mgr. Roman Sobotka a Bc. Petra Málková

MUDr. Vladimír Červeňák a MUDr. Kateřina Dundálková

František Musil a Petra Ročková

Miroslav Šebesta a Věra Kruntorádová

Ing. Lukáš Doktor a Alice Havlíčková

Radek Blažek a Lucie Doležalová

První svaté přijímání 20. května 2012

Barbora Doležalová, Lucie Kletečková, Jitka Laštovicová, Anežka Panská, David Polzar, Markéta Růžková, Magdalena Sejblová, Aleš Topolovský, Eliška Zikmundová

Svátoost biřmování 24.června 2012

Eliška *Alžběta* Blažková,
Renata *Marie* Budošová,
Jan *Štěpán* Bureš,
Leoš *Vojtěch* Coufal,
Radka *Chiara* Čapková,
Jaroslav *Maxmilián* Čížek,
Ladislav *David* Heiland,
Michaela *Ludmila* Haitmanová,
Hana *Marie* Choutková,
Jiří *Vavřinec* Kletečka,
Matěj *Jiří* Kletečka,
Vít *Patrik* Kletečka,
Vojtěch *Albert* Kletečka,
Pavla *Anežka* Kletečková,

Štěpán *Florián* Kreuzmann,
Anna *Cecílie* Krýsová,
Eliška *Marie Magdaléna* Krýsová,
Eliška *Bernadeta* Panská,
Olga *Klára* Piková,
Václav *Petr* Růžek,
Michal *Jan Křtitel* Růžička,
Josef *Karel Boromejský* Satrapa,
Jaroslav *Jan Maria Vianey* Slanina,
Eva *Elizabeth* Stehnová,
Martin *Jan Bosko* Šoupal,
Rostislav *Jan Maria Vianey* Švec,
Štěpán *František Xaverský* Švec,
Vojtěch *Pavel* Vondráček

První svaté přijímání očima katechety

Jistě nebudu sám, kdo při slavnostní mši svaté, při které letos devět našich dětí přijalo poprvé Krista v Eucharistii, prožili výjimečné setkání s Bohem při udílení této svátosti. Už prvních pár tónů skvělého hudebního doprovodu skupiny Dokořán při vstupu do kostela rozehrálo atmosféru farního společenství, kde byl skutečně přítomen Bůh.

Jako katecheta těchto dětí jsem mohl prožít tuto slavnost poněkud blíže se samotnými dětmi a v průběhu mše svaté tak být svědkem, jak Pán z těchto „dětí“ činí své učedníky. Pohledem na těch devět „dětí“ mi došla skutečnost, že vidím již ne děti, ale devět mladých lidí, kteří se vydávají na svou cestu s Kristem. Přijetím svátostí smíření a Eucharistie pro ně totiž začala nová etapa jejich lidského života. Jako by dospěli. Kristus jim svěřil svou důvěru v rozlišování dobrého a zlého. Ode dneška mají větší svobodu, ale tím i větší zodpovědnost formovat své svědomí. Nejen názorem rodičů a učitelů, ale mají vlastní zodpovědnost před Bohem hodnotit své jednání. Je to velký dar, ale i velké Boží očekávání.

Setkáním v Eucharistii se jim dal Kristus poznat způsobem, který nemůže na zemi překonat žádný jiný způsob, neboť v Eucharistii jsme Kristu tak blízko, jak to blíže již být nemůže, dokud se s ním nesetkáme tváří v tvář na věčnosti.

A tak jsem v té chvíli přijímání viděl před sebou jakousi proměnu. Děvčatům i klukům to nesmírně slušelo a byli jako nevěsty a ženichové Boží.

Tak, jak jsem tyto děti v průběhu tří let doprovázení poznal, mám velikou radost a důvěru, že jejich cesta jde skutečně s Kristem a že se z Jeho náruče neztratí, a chtěl bych se spolu s rodiči a s námi všemi za ně modlit, ať mají na této cestě touhu objevovat Boží vůli pro jejich život a ať mají odvahu poslouchat Jeho hlas tam, kam je zavolá.

Katecheta Ing. Petr Trefil

Letní tábor Kukle 2012

Počtvrté v řadě jsme vyjeli na letní tábor k rybníku Kukle nedaleko Polné. Tábor zahájili roveři ve středu 11.7., kteří zajistili zbudování nezbytného zázemí ještě před pátečním příjezdem skautů. Již společně se skauty se pak v pátek postarali o naložení zbylého materiálu na nákladák, jeho opětovné vyložení na tábořišti a postavení zbytku tábora - celkem 19 podsadových stanů, 2 tee-pee, vlajkového stožáru atd. V dalších dnech přibyla horolezecká stěna.

Ještě před nedělním příjezdem vlčat se rozjela táborová etapová hra Pán prstenů volně inspirovaná stejnojmennou knižní a filmovou trilogií. Skauti se v ní v roli trpaslíků, elfů a lidí, spolu s vlčaty jako hobity vydávají na cestu plnou nástrah, aby pomohli rozehnat temné stíny zla stahující se nad Středozemí.

V průběhu prvního týdne po příjezdu vlčat jsme se vrhli i na různé sportovní aktivity - od našich tradičních (lezení, lakros a podobně), po úplné novinky jako je třeba Brannball, Kubb či Ringo. Proběhly také první dílny, kde si kluci mohli zkusit práci s dlaty, skládání origami, leptání technikou pro výrobu plošných spojů nebo si vyrobit kaleidoskop.

Příběh etapové hry se naplno rozjel. Na svém putování tak skauti spolu s vlčaty unikli Mohylovým duchům, ale také si všichni společně odpočinuli a občerstvili

se nejrůznějšími pokrmy a nápoji v hostinci U skákavého poníka (v nabídce byly takové vzácnosti jako dračí šupiny, elfský chléb lembas, Balrogovy rohy či výtažek z Mithrilu. Posílení pak zdolali průsmyk Caradras, kde bylo potřeba sestavit

kladkostroj a pomoci hobitům překonat skalní stěnu, dále prošli doly v Morii a dostali se až do Lothloriénu, kde se setkali s elfí královnou Galadriel. Po nadějném začátku však byla skupina přepadena skřety a příběh se tak rozdělil na dvě linie. Hobiti zamířili do Železného pasu zdolat s pomocí Entů Sarumama

a zbytek výpravy do Helmova žlebu k závěrečné bitvě.

Mimo etapovku jsme stihli i velkou celooddílovou hru, zahráli si na týmy Branball, jedno odpoledne křižovali okolí s mapou v ruce v rámci topoorientáku. Proběhly také druhé dílny, kde k původní nabídce přibyla ještě výroba zápisníků. Chod tábora jsme si ozvláštnili "krimi-snídaní" s řešením detektivních případů. A když už se zmiňujeme o kuchyni - velký dík patří našemu šéfkuchaři Havranovi, protože hlad byl pro nás neznámé slovo. :-) Je neuvěřitelné, jaké dobroty se dají na jílových kamnech připravit...

Krom tradiční táborové vysoké lanové překážky se letos roveři postarali ještě o další atrakci: sestrojili podle vlastního návrhu netradiční vázanou stavbu - kolotoč!

Přijel nás také navštívit bratr Jestřáb s o. biskupem Kajnekem a bratr Ren. Společně jsme pak v teepee slavili mši svatou a povídali si o historii oddílu, který letos slaví své 65. výročí. Skauti také absolvovali tradiční Help, tedy dvoudenní výpravu s přespáním mimo tábor, kde se snažili po pádu letadla zachránit delegáty cestující na mírový kongres. Zahráli si při tom airsoft i procvičili záchranářské dovednosti.

Rodinné víkendové zakončení tábora

Vzhledem k dobrým ohlasům po loňském táboře jsme se i v letošním roce rozhodli zakončit tábor spolu s rodiči a sourozenci. I ti, kteří ale na rodinný víkend nezůstávali, zhlédli s námi v pátek odpoledne vlčácké živé obrazy z táborového života a skautské divadelní představení - velice vydařený úryvek z Cimrmanovy hry "Dlouhý, Široký a Krátkozraký".

Ve zbytku víkendu jsme se rozhodně nenudili - během sobotního dopoledne proběhl dovednostní závod týmů ve více i méně tradičních disciplínách jako lukostřelba, kanoistika, stavba stanu poslepu, lakros, kuličky, "šiškovnost", airsoft střelba, horolezectví atd. Odpoledne jsme proběhali les při hře o historii skautingu. Samozřejmě byly noční hlídky i služba v kuchyni - 100 vepřových řízků byla skutečně roverská výzva na úrovni:)

Neděle se již po společné bohoslužbě v Polné nesla ve znamení bourání, skládání, čištění atd. Byly to vskutku nabitě tři týdny!

Petr Vondráček - Cid & Radka Čapková

Letopisy Narnie aneb farní tábor v Jeníkově

Rok se s rokem sešel a my jsme opět vyrazili do Jeníkova na náš dětský farní tábor pod záštitou Kolpingovy rodiny Věžnice. Tentokrát jsme se vydali na cestu do země Narnie, abychom objevovali poklady ukryté v naší víře, vzájemných přátelstvích a fantazii.

S blížícím se táborem a vrcholícími přípravami vždycky nastává čtrnáctidenní horečné období obav, jak to letos dopadne. Modlitby za tábor nejen nás vedoucích nabírají na intenzitě a nakonec přichází pokoj a radost z toho, jak se Bůh stará a žehná dobrému dílu. Rok co rok se odehrává podobná zkušenost proměnění problémů a námahy v něco krásného, pro co stojí za to do toho jít. My vedoucí máme naději, že pro děti i pro nás dospělé to jsou okamžiky setkání, na která budeme vzpomínat a která nás obohatí nejen v průběhu prázdnin, ale pro celý náš další život.

Příběh Letopisů Narnie, kterému jsme letošní tábor tématicky věnovali, dětem (ale nejen jim) velice hezky a srozumitelně ilustruje příběh dějin spásy. Farníkům, kteří sedmidílné dílo C.S.Lewise dosud nečetli, bych ho vřele doporučil k přečtení. Možná díky dětskýma očima viděnému světu fantazie lépe porozumíme skutečností víry a našeho světa, ve kterém žijeme.

V letošním roce, kromě všem vedoucím a kuchařkám patří také velký dík našim mládežníkům, kteří s námi jezdí jako pomocní vedoucí a kteří si letošní program tábora pro děti připravili. Zvláštní poděkování patří také otci Damiánovi, že nás letos po celý táborový týden provázel. Také bych chtěl moc poděkovat Kolpingově dílu ČR, které nám opět vypomohlo se zajištěním nezbytného organizačního zázemí - konkrétně panu Josefu Málkovi z Věžnice a panu Michalu Kubíkovi.

Ing. Petr Trefil

Farní den 2012 – Olympijské hry

V sobotu 8. září proběhl na havlíckobrodské děkanské zahradě farní den. Ten se uskutečnil v rámci dnů evropského kulturního dědictví, kdy se otevírají brány mnoha památek po celé Evropě.

Úderem půl druhé započal na zahradě připravený program. Po přivítání hostů panem vikářem Pavlem Hroznatou Adamcem předvedly děti z farnosti divadelní představení o Marnotratném synu. Pak následovala vystoupení skupin Vý-Bůch a Dokořán doplněná o další divadlo, tentokrát o Cimrmanovo dramatické veledílo s názvem Dlouhý, Široký a Krátkozraký v podání skautů oddílu Blesk.

Během odpoledne se také děti mohly zapojit do skautského programu na téma Olympijské hry. V jeho průběhu si vyzkoušeli střelbu z luku, chození po slack-line, lezení na horolezecké stěně, skok do dálky, vrh koulí, střelbu z airsoft pistole, dovednostní stolní tenis, poněkud netradiční lyžování či "Slepičí štafetový běh". To ale nebylo všechno: skautská klubovna se stala pro tentokrát kinem, ve kterém se promítaly fotky z akcí za uplynulý rok a také video z farního tábora v Jeníkově, pro tvořivé zájemce byl připraven workshop výroby všemožných předmětů z balónků, jinde zase bylo možné si zahrát hru Kubb nebo skotačit na trampolíně.

Farní den pokračoval komentovanou prohlídkou kostela svaté Rodiny a večerní bohoslužbou. Po mši svaté byli přítomní pozváni zakončit pěkný den u ohně a komentovaného promítání fotek z farních poutí do Lourdes a Izraele.

Jiří Kletečka

Misijní neděle s otcem kardinálem

Myšlenka, že letošní misijní neděli bychom mohli v naší farnosti slavit s otcem kardinálem Miloslavem Vlkem, se začala rodit několik měsíců předtím v Římě.

Na jaře se několik věřících z naší farnosti vydalo na pouť do Říma a kromě jiného navštívili titulární baziliku otce kardinála Miloslava Vlka. V této bazilice Svatého Kříže Jeruzalémského je kaple, kde jsou fotografie a předměty ze života malého sedmiletého děvčátka Antonietty Meo zvané Nennoliny a také děkovné tabulky za vyslyšení prosb na její přímluvu.

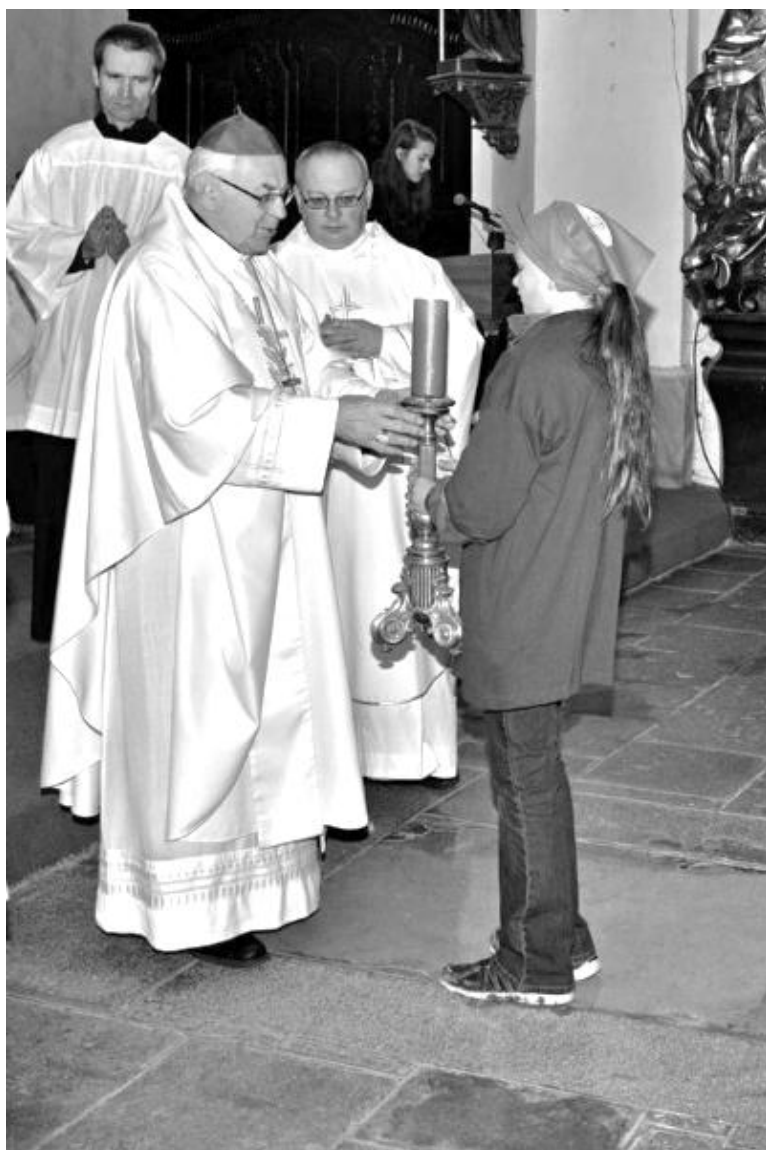
Antonietta Meo (*1930 +1937) ve svém mladém věku přijala do svého života kříž těžké nemoci a s láskou a odevzdaností k Pánu Ježíši ho nesla až do smrti. Trpěla rakovinou kostí a po amputaci nožičky postupovala nemoc dále za velkých bolestí. Antonietta byla neobvykle trpělivá. Zemřela v necelých sedmi letech.

Její život oslovil dvě malé poutnice Barunku a Anežku a už tam v Římě přemýšlely, jak by mohly Antoniettu přiblížit ostatním ve farnosti. Zatoužily si o ní zahrát divadlo. A pozvat na něj i otce kardinála Vlka, kterého jistě potěší, že Antonietta má vztah k jeho titulární bazilice v Římě.

Krátce na to v květnu 2012 slavil otec kardinál Vlk životní jubileum. Z naší farnosti kromě přání všeho dobrého směřoval i dopis pana vikáře, ve kterém otcí kardinálovi tlumočil pozvání k nám do farnosti na slavení letošní misijní neděle. Pan kardinál pozvání přijal. Přípravy a nácvik divadla probíhaly s velkým nadšením jak dětí, tak i dospělých.

Nadešel dlouho očekávaný den a my jsme otce kardinála s radostí přivítali v naší farnosti v neděli 21. října 2012 při slavné mši svaté v 9 hodin, která byla zároveň přenášena pro posluchače rádia Proglas. Mše svaté se účastnili také pozvaní hosté, mezi nimi i starosta Havlíčkova Brodu Jan Tecl a místostarostové Čeněk Jůzl a Ivan Kuželka. V homílii nás otec kardinál povzbudil svými

osobními zkušenostmi s živým společenstvím víry, vyjádřil, jak je potřebné udělat zkušenost v takovém společenství, kde je živá víra. Jedině v této víře, opravdové a upřímné, můžeme oslovit své okolí, a tak plnit své misijní poslání, které má každý křesťan. V obětním průvodu jsme si již tradičně připomněli některé projekty papežských misijních děl a přimlouvali se za různé problémy a trápení na celém světě. Po mši svaté byla promítnuta krátká prezentace ze života Nennoliny, kterou komentoval pan vikář Pavel Hroznata Adamec. Poděkování za pořízené snímky patří otci Tomáši Högerovi, který v Římě vše nafotil a poslal nám do Brodu.

Po prezentaci následovalo divadlo, které odráželo velké nadšení a upřímnost. Myslím, že se všem líbilo, jak dojemně děti ztvárnily část života Nennoliny, občas se v oku diváků zaleskla i slzička. Po divadle bylo ještě krátké povídání s otcem kardi-nálem a malé občerstvení pro všechny na faře.

Bylo to hezké dopoledne, které si budeme dlouho pamatovat. Všem, kteří jakýmkoli způsobem přispěli k důstojnému průběhu slavení misijní neděle a všem, kteří podpořili misijní dílo, patří dík.

V.K.

Na divadelní scénku z misijní neděle se můžete podívat na tomto odkazu:
<http://www.missio.cz/galerie/video/misijni-aktivity/divadlo-o-antoniette-meo/>

BLESK slaví 65 let

„Bylo krásné nedělní odpoledne asi uprostřed května L.P. 1947. Slunce se radostně usmívalo na tři postavy ležící na zahradě havlíčkobrodského děkanství. Kdybyste je poslouchali, poznali byste, že rozmlouvají o zdejší katolické mládeži. A při této debatě se zrodil náš oddíl. Neví se již, zda to byl iniciativní P. František Hájek nebo bratr Josef Červený, tehdy ještě zástupce br. Evžena Štáfla vedoucího 4. oddílu, či bratr Josef Švec, který navrhl, že brodská katolická mládež by se měla podchytit založením skautského oddílu. Ale je jisté to, že nezůstalo jen při slovech, ale přešlo se k činům...“

Takto začíná oddílová kronika 3. skautského oddílu BLESK a tak se před 65 lety začala psát historie nepřeborného množství zážitků, akcí, dobrodružství a přátelství spjatého s oddílovou činností, která nebyla přerušena ani v průběhu dvou dlouhých období zákazu skautingu za dob totality před rokem 1989. Je dobrou tradicí, že se každých pět let sejde celý oddíl včetně bývalých členů, kteří najdou čas a chuť, a nejinak tomu bylo i letos. První listopadový víkend tedy naše vlčata, skauti, roveři a členové vedení zaplnili skautskou základnu v místech bývalé orlovské hájovny v hlubokých lesích mezi Lipnicí nad Sázavou a Humpolcem, aby společně s pozvanými hosty z řad bývalých členů oslavili 65. narozeniny oddílu a ukázali, že ten se ještě do důchodu zdaleka nechystá.

Páteční večer byl věnován seznamování nováčků s ostatními členy oddílu a rituálnímu předávání nových (vyšších) stupňů „stezek“ - jakýchsi příruček na skautské cestě životem.

Sobota se nesla v duchu oslav – během sjíždění se hostů byla k dispozici výstava starých oddílových kronik, fotoalb a současných metodických publikací. Oficiální část programu jsme zahájili společnou děkovnou bohoslužbou pod vedením P. Vladimíra Záleského – Šagiho, taktéž bývalého člena našeho oddílu. Po obědě zazněla již třetí repríza divadelního představení “Dlouhý, Široký a Krátkozraký” v podání našich skautů. Následoval speciálně pro tuto příležitost vytvořený dort s oddílovým znakem a 65 svíčkami! Do minulosti jsme se vrátili díky projekci fotografického průřezu historií oddílu. V pozdním odpoledni přišel ke slovu závod generačně smíšených týmů v tradičních disciplínách jako lukostřelba a zručnost se sekerou, ale také např. střelba z airsoftové pistole či navigace pomocí GPS. Slavnostní den jsme zakončili krátkým táborovým ohněm a modlitbou – měli jsme opravdu za co děkovat...

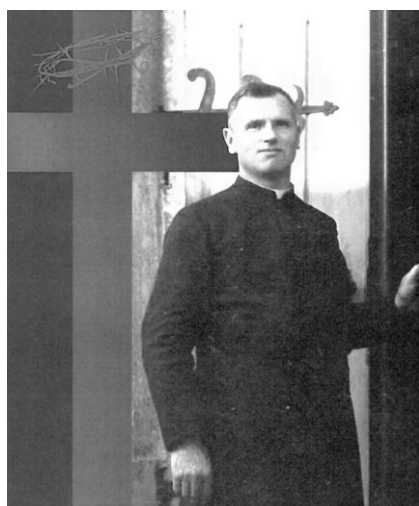
Ing. Petr Vondráček – Cid, vůdce oddílu Blesk

Josef Toufar – kněz a mučedník z Číhoště

Výstavu s tímto názvem jsme mohli od 27. září do 2. prosince 2012 vidět v Muzeu Vysočiny v Havlíčkově Brodě. Zval na ni velice působivý plakát s dosud nikdy nepublikovanou Toufarovou fotografií. Jako podtitul stála na plakátu slova, která P. Toufar pronesl v rozmluvě s farníkem ze Zahrádky Františkem Bělohradským: „*Vaše děti budou jednou litovat, co tady komunisté zavedli.*“

Rodinu Bělohradských znám, s jejich Evou jsem chodil do školy, Zahrádku a kostel sv. Víta jsme navštívili krátce před zatopením vsi. Bělohradských a mnozí jiní litovali, ale obecně a zvláště dnes to určitě neplatí.

Na výstavě bylo k vidění mnoho zajímavých věcí. Panely na stěnách líčily Toufarův život od dětství v Arnolci u Jihlavy, přes jeho gymnaziální studia,

seminář v Hradci Králové, kněžské svěcení v roce 1940, jeho první působiště v Zahrádce u Ledče nad Sázavou až k farnosti Číhošť, kam se dostal v roce 1948. Dále popisovaly jeho působení v Číhošti i pohyb křížku v adventu 1949, Toufarovo zatčení, vyslýchání i jeho mučednickou smrt. Návštěvníci mohli vidět vystavený ornát a štolu P. Toufara, jeho psací stůl a také jeho peněženku a hodinky, které byly předány rodině prostřednictvím StB až po čtyřech letech od Toufarovy smrti.

Jak asi bylo tomu, kdo vyšel z muzea otřesen tím, co na výstavě viděl a četl, právě v to odpoledne, kdy na havlíčkobrodském náměstí vrcholil mítink komunistů, hrála dechovka a následovníci těch, kdo k smrti umlátili nevinného venkovského faráře, hřímali proti "prelátům" a restitucím... A pár dní nato mohli slavit volební vítězství!

Autor výstavy Miloš Doležal, kterého čtenáři Katolického týdeníku a návštěvníci naší farní knihovny dobře znají, připravil k vydání také knihu o P. Josefu Toufarovi. Její název ***Jako bychom dnes zemřít měli*** jsou slova z kázání v číhošťském kostele v poslední den roku 1949. Pokud jste si knihu už sami nekoupili anebo ji nedostali jako dárek, můžete si ji vypůjčit ve farní knihovně.

Mezi přírůstky farní knihovny najdete také knihu ***Bohumil Vít Tajovský ve vzpomínkách a dokumentech*** a dále knihy, které jsme získali z Heřmanova Městce po P. Josefu Němcovi, ze Skuhrova po P. Jaroslavu Moškovi a knihy darované paní Marií Medovou. Za všechny upřímně děkujeme.

J. Staněk

Rím – večne mesto na rieke Tiber

„Mille viae ducunt hominem per saecula Romam“ – skrátené preložené „Všetky cesty vedu do Ríma“. Toto tvrdenie sa opiera o skutočnú realitu. Po Veľkonočných sviatkoch 2012 som opustil Havlíčkův Brod a autom cez Viedeň, Benátky a Florenciu som večer dorazil do hlavného mesta Apeninského polostrova. Večného mesta, mesta na rieke Tiber, mesta miest, centra kultúrneho dedičstva sveta s množstvom veľkolepých umeleckých diel, krásnych obrazov. Sochy významných majstrov skrášľujú mnohé chrámy, múzeá, či historické budovy. To všetko je Rím.

Je to zvláštny pocit vrátiť sa do domu, kde som ako študent býval osem rokov. Rozdiel je v tom, že už nestojím na strane študentov, ale na strane tých, ktorý má za študentov zodpovednosť po hmotnej stránke. Príchodom do Ríma som sa stal aj kaplánom sestier benediktínok, ktoré majú škôlku a základnú školu a ubytovanie pre turistov Večného mesta.

Ale nebudem predbiehať a budem vám postupne písať, kde vlastne som. Rímsky dom premonštrátov pozostáva z dvoch častí. Jedna časť je takzvaný Generalát. Sú to priestory, v ktorých sídli rímska kúria premonštratského rádu – generálny opát, jeho prokurátor, rektor a ekonóm (hospodár) domu.

(Na fotke je generálny dom a študentská kol'aj premonštrátov v Ríme.)

Druhá časť domu je študentská kolaj pre seminaristov (budúcich kňazov) alebo študujúcich kňazov z premonštratského rádu, alebo podľa potreby z diecéz alebo iných reholí z celého sveta. Aktuálne máme kolaj úplne obsadenú – 34 študentov. Sú tu študujúci z celého sveta, Anglicko, Spojené štáty americké, Austrália, Ázia a Afrika.

Trojposchodová budova sa nachádza v okrajovej časti centra mesta. Ku Koloseu je to asi 10 minút pešo. Priamo z okna mojej izby sa pozerám na Karakalové kúpele a keď sa vyberiem na druhú stranu ulice, tak prídem k ďalšej rímskej pamiatke – Pyramíde.

Mojou úlohou je ako ekonóm a správca domu postarať sa o to, aby študentom po materiálnej stránke nič nechýbalo a po technickej stránke všetko fungovalo. Starám sa o nákup potravín pre kuchyňu, čistiacich prostriedkov, sledujem tok finančných prostriedkov či už smerom do domu, alebo z domu.

Niekedy je veľmi ťažké pochopiť požiadavky a prosby študentov, s ktorými prichádzajú za mnou. To, čo je normálne pre Európana, je nemysliteľné pre Afričana, čo zase má rád Austrálčan, zase nevoní Američanom. A takto to chodí dokola a musí sa nájsť kompromis medzi všetkými. V duchu sa možno zasmejete, ale v praxi sa musí nájsť primerané riešenie. Američania nechápu, prečo sa nemôže celý deň a noc svietiť na všetkých chodbách, Angličania prečo nemôžu počúvať hlasitú hudbu v noci. Študenti z Indie by mali najradšej varenú pikantnú ryžu na raňajky, obed a večeru a nechápu, prečo by nám ryža s čili papričkami nechutila ráno. Afričania sa dožadujú zapnutia ústredného kúrenia už v polovici októbra keď denné teploty klesli ľahko pod 25 °C, zdá sa im zima. Tak by som ich rád niekedy poslal na brodskú faru. No a keďže z českých fár mám studený odchov, asi sa tak skoro zapnutia ústredného kúrenia nedočkajú. ☺ Ale nie, nie som tak zlý, len ich niekedy musím „poštekliť“.

Pracovný deň sa mi začína ráno o 6:25 hod, kedy slúžim sv. omšu sestrám benediktínkam. Cesta k nim mi trvá pešo 20 min. Okolo 8:30 sa stretávam s našimi dvoma upratovačkami a preberieme, čo je potrebné urobiť, spraviť, upratať, umyť. Okolo 9.30 sa pozriem do kuchyne, čo je nové a či je všetko v poriadku. O kuchyňu a pracovňu sa starajú sestry z Indie. Pokiaľ je všetko v poriadku, okolo 10. sa venujem administratívnym povinnostiam, návštevám úradov, stretávam sa s dodávateľmi, alebo zabezpečujem technické veci okolo domu (opravy, inštalatéri, elektrikári, záhradník). V 50 ročnom dome pre 60 obyvateľov sa vždy niečo pokazí, niečo nefunguje, rozbije, prestane fungovať. Čo nedokážem vlastnými silami dať do poriadku, zavolám si spomínaných odborníkov.

Okolo 12:30 sa vracajú študenti z jednotlivých rímskych univerzít. O 13.00 máme spoločné modlitby a spoločný obed. Po obede je známa a povestná talianska siesta, ktorá trvá tak do 16.00. Pokiaľ študenti niečo potrebujú, tak prichádzajú ku mne práve po sieste. Večerná modlitba a večera začínajú o 19. hodine.

V čase osobného voľna sa rád pozriem po pamiatkach Ríme. Pri každej návšteve bazilík, kostolov, sa nájde niečo, čo som ešte nevidel, nevšimol som si, nevedel som, že to tam je. V letných mesiacoch som často jazdil na bicykli. Je tu veľa cyklotrás a cyklochodníkov. Jedna z nich vedie okolo rieky Tiber cez celé mesto. Aktuálne je nepoužiteľná, lebo sa odváža bahno a odpad, ktorý priniesla rieka po ničivých záplavách na juhu Toscánska v polovici novembra.

Často spomínam v modlitbách na havlíckobrodskú farnosť. Keď si zoberiem do ruky mobil či už kvôli pracovným hovorom, alebo len tak, prečítať si SMSku, pomyslím si na vás havlíckobrodský farníci.

Keď sa niekedy vyberiete do Ríma, či už len tak sami alebo aj ako skupina, neváhajte ma kontaktovať. U nás je možné sa aj ubytovať, pokiaľ to nebude na poslednú chvíľu. Rád sa s vami stretnem či už pri dobre káve alebo vynikajúcej pizze v niektorej z rímskych pizzerii alebo reštaurácií. *Arrivederci a Roma!*

P. Tomáš Rastislav Höger
rasto.hoger@gmail.com

Nejstarší text o Božím narození podle Lukáše

Nejkrásnější a nejpodrobnější text o narození Ježíšově nám zanechal sv. Lukáš v prvních dvou kapitolách svého evangelia. Evangelia se nám dochovala v kodexech na pergamenu. Jsou to manuskripty ze čtvrtého až devátého století, psané velikými (majuskulními), stojatými, navzájem nespojovanými písmeny v lidové řečtině té doby, nazývané koiné.

Nejdůležitějšími majuskulními kodexy jsou kodex Vatikánský a kodex Sinajský. Vatikánský je uložen ve vatikánské knihovně, má 734 listů kvartové formátu, z nichž 142 obsahuje Nový zákon. Každá strana má po třech sloupcích o 40-44 řádcích. Je považován za jeden z 50 biblických rukopisů, které pořídil Eusebius z rozkazu císaře Konstantina ve 4. století. Kodex Sinajský je rovněž ze 4. století, má 346 pergamenových listů a Nový zákon je na 147 listech. Na každé straně je psáno majuskulí po čtyřech sloupcích se 487 řádky. Historie nálezů tohoto kodexu je zajímavá, poněvadž byl objeven v klášteře sv. Kateřiny na Sinaji docentem Tischendorfem z Lipska až v roce 1844. Vědec náhodou při prohlídce spatřil objemný koš naplněný papírem pro odklizení a na dně koše bylo 123 pergamenových listů řeckého překladu Starého zákona. Až při třetí návštěvě roku 1859 Tischendorf se dostal ke 147 pergamenovým listům Nového zákona. Tyto listy mu byly pouze zapůjčeny a on je v Káhiře opisoval. Tischendorf docílil, že tamější mniši darovali kodex ruskému carovi Alexandru II. a s jeho podporou celý kodex v Lipsku vydal. Kodex byl v knihovně v Petrohradě až do roku 1933, kdy jej získalo Britské muzeum v Londýně odkupem od sovětské vlády.

Ze století pátého se zachoval kodex Alexandrijský a dostal se do Konstantinopole a roku 1627 byl věnován anglickému králi Karlu I. Nyní je uložen v Britském muzeu vedle kodexu Sinajského. Další kodex Efrema Syrského je dnes uložen v Národní knihovně v Paříži. Je to tak zvaný palimpsest, poněvadž původní biblický text byl ve 12. století smazán a na pergamen byly napsány traktáty Efréma Syrského. Starobylým textem je i výpravný Petrohradský kodex ze 6. století, psaný stříbrem na pergamenových listech, nachově zbarvených, a jméno Boží a Ježíše Krista je vytvořeno ze zlata. Od devátého století se začalo psát minuskulí a počty kodexů se zvyšovaly, takže je jich známo více než 4300.

K apoštolské době nás se více přiblížily papyry, které byly ukryty v egyptském písku a jejichž zlomky přinášejí důkazy o rozšíření novozákonních textů. Papyrus jako levnější látka pro psaní se připravoval z vodní rostliny, jejíž stvolý se rozřezaly, spojily a navršily na dvě vrstvy, slepily a ořezaly, proužky byly dlouhé asi 40 cm a dále se navazovaly. Papyrus trpí přirozenou vlhkostí a neudrží se déle jak sto let, ale v egyptském suchém prostředí byl v písku

zakonzervován bez újmy. Objevy papyrů se rozšířily po Napoleonově vpádu do Egypta. Domorodí fellahové poznali zájem Evropanů o papyry a začali je vyhledávat. Všechny nálezy biblických papyrů byly zastíněny nálezem, který se objevil na trhu roku 1930 v Káhiře. Později knihovník Britského muzea F. Kenyon oznámil, že od sběratele A. Chester Beattyho byly získány biblické papyry a v roce 1933 byl publikován z nálezů nejdříve Nový zákon. Papyry Chester Beatty pocházejí podle svorného úsudku papyrologů ze 3. století, a to většinou z jeho první polovice. Je to tedy text o století starší než jsou první kodexy.

Stále se nacházejí nové zlomky papyrů a snad nejstarší je malý zlomek z první poloviny 2. století z evangelia sv. Jana. Byl rovněž nalezen v Egyptě a uchovává se dnes v Manchesteru. Tento fragment zkrátil období mezi svým napsáním a originálem Janova evangelia snad jenom na padesát let. Za tu dobu se rozšířila znalost evangelia z Malé Asie až do Egypta.

Po papyrech Chester Beatty je jedním ze známých papyrusových novozákonních rukopisů zlomek evangelia sv. Lukáše. Pochází z Koptos v Horním Egyptě, kde byl nalezen již v roce 1880 v koženém pouzdře s traktáty Filona Alexandrijského. Část byla publikována, ale větší část byla slepena s koženým pouzdrem, což uniklo pozornosti badatelů. Náš

profesor novozákonní exegeze ThDr. Jan Merell (1904-1986) v roce 1937 připravoval v Paříži svou habilitační práci o novozákonních papyrech, přehlédnutý zlomek objevil a podařilo se mu jej přečíst. Zlomek s textem evangelia sv. Lukáše 1,74-2,7 patří mezi nejstarší zachované texty narození Ježíše Krista.

M. Šulc 23.10.2012

Katolické knihkupectví

vedle Květiniky a Raciolky

Havlíčkovo náměstí 164

Havlíčkův Brod

telefon 603 973 971

katolická literatura, kříže, růžence, křestní roušky a svíčky,
sošky, obrázky, kalendáře, hostie, mešní vína

Majitel obchodu: Petr Sypták, Brno

Prodejní doba: pondělí – pátek 8.30 – 12.00 12.30 – 17.00

Communio

S radostí, s plesáním, s veselostí, srdcem spokojeným
od Betléma kráčíme, radost velkou cítíme.

Radujme se, veselme se, že jsme viděli Ježíše,
který se dnes narodil, celý svět vysvobodil.

Tobě, Bože, nebe, moře, lesy, hory, s všemi tvory,
ať se klaní vše stvoření, že nám nastalo spasení
skrze Ježíše Krista, zaplesej duše čistá.

Radujte se všechno stvoření z Syna Božího narození.

Úryvek z České mše vánoční

Pořad vánočních bohoslužeb

Pondělí 24. prosince - Štědrý den

Mše svatá v 16:00 a 22:00 hodin

Úterý 25. prosince - Boží Hod vánoční

Mše svatá v 7:30, 9:00 a 18:00 hodin

Středa 26. prosince - Svátek sv. Štěpána

Mše svatá v 7:30, 9:00 a 18:00 hodin

Čtvrtek 27. prosince - Svátek sv. Jana

Mše svatá v 18:00 hodin s žehnáním vína

Neděle 30. prosince - Svátek Svaté rodiny

Obnova manželského slibu

Mše svatá v 7:30, 9:00 a 18:00 hodin

Pondělí 31. prosince

Mše svatá v 18:00 hodin s požehnáním

Úterý 1. ledna – Matky Boží Panny Marie

Mše svatá v 7:30, 9:00 a 18:00 hodin

AGAPÉ

občasník havlíčkobrodské farnosti

Vydává: Římskokatolická farnost, Děkanský úřad Havlíčkův Brod,
Rubešovo náměstí 173, 580 01 Havlíčkův Brod
tel. 569 427 707, e-mail: farnosthb@seznam.cz, web: <http://www.farnosthb.cz>

Své příspěvky zasílejte na adresu: agape.hb@email.cz

Jen pro vnitřní potřebu farnosti.